

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Încheierea nr.

Dosar nr.

Ședința din camera de consiliu din data de 03 aprilie 2024

Completul constituit din:

Mihail Udroi - Președinte
Ana Hermina Iancu - Judecător

MMA – Magistrat asistent

LGR – Grefier

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror.

Pe rol se află soluționarea contestației declarate de inculpatul VI împotriva încheierii F/CP din data de 07 decembrie 2023 pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București – Secția I penală, în dosarul nr. 6913/2/2023/a1.

Dezbaterile au avut loc în ședința din camera de consiliu din data de **07 februarie 2024**, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre, pronunțarea fiind stabilită, în condițiile dispozițiilor art. 391 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală coroborat cu art. 405 alin.(1) din Codul de procedură penală și art. 406 alin.(1) din Codul de procedură penală, la data de **21 februarie 2024, apoi la 06 martie 2024, ulterior la 20 martie 2024 și 03 aprilie 2024** când, în aceeași compunere, a dispus următoarele:

ÎNALTA CURTE

Completul de doi judecători de cameră preliminară,

Deliberând asupra cauzei de față, în baza actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

Prin încheierea din data de 07 decembrie 2023 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București – Secția I penală, în dosarul nr....., în baza art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală, raportat la art. 345 alin.(1) din Codul de procedură penală, au fost respinse, ca neîntemeiate, cererile și excepțiile formulate de inculpatul VI.

În considerentele încheierii atacate judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel București – Secția I penală a reținut, în esență, că rechizitoriul descrie în mod clar fapta care constituie obiectul acuzării (natura faptei imputate inculpatului, modul, mijloacele, timpul și locul presupusei comiteri a faptei, împrejurările de fapt în care aceasta a fost comisă), cât și elementele constitutive ale infracțiunii.

Judecătorul de camera preliminară a mai arătat că motivele invocate excedează procedurii de cameră preliminară, referindu-se la temeinicia mijloacelor de probă ori a acuzației penale, nefiind circumscrise prevederilor art. 342 din Codul de procedură penală.

S-a mai reținut că susținerile inculpatului privind neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii pentru care a fost trimis în judecata, precum și cele privind pretinsa interpretare greșită de către procuror a prevederilor legale sau a probatoriului administrat țin de judecata de fond a cauzei, depășind cadrul procedurii camerei preliminare.

Judecătorul de cameră preliminară a apreciat că, ansamblul criticilor formulate de inculpat nu constituie motive de nelegalitate, ci de netemeinicie, care excedează controlului de legalitate

specific procedurii camerei preliminare.

Împotriva acestei încheieri, în termen legal, a formulat contestație inculpatul VI, cauza fiind înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 12.01.2024.

Concluziile contestatorului VI și ale procurorului formulate cu ocazia dezbaterii orale a contestației au fost consemnate în încheierea camerei de consiliu din data de **07 februarie 2024**, care face parte din această încheiere.

În motivarea contestației exercitate inculpatul VI a solicitat restituirea cauzei la parchet întrucât:

a. rechizitoriul încalcă dispozițiile obligatorii prevăzute de art. 328 din Codul de procedură penală și nu permite trecerea la judecată întrucât procurorul nu explică de ce referatul nr.emis de DIICOT, cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, ar fi fost de natură să ducă la aflarea adevărului într-o cauză penală, astfel cum prevede art. 275 alin. (1) din Codul penal. Deopotrivă, se susține că rechizitoriul nu conține mențiunile obligatorii, în sensul că nu descrie în linii detaliate baza factuală, astfel încât inculpatul să poată înțelege, cât mai exact acuzația adusă, în condițiile în care autorul rechizitoriului avea obligația să verifice dacă gestul involuntar al inculpatului (care, de altfel, este un gest accidental și pe care acesta l-a admis) constituie o infracțiune contra înfăptuirii justiției.

b. sunt încălcate dispozițiile art. 309 din Codul de procedură penală care reglementează condițiile în care se poate dispune punerea în mișcare a acțiunii penale și prin extindere, trimiterea în judecată a inculpatului. S-a arătat că judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, care a revocat măsura controlului judiciar luată față de avocatul VI, a constatat că fapta reținută în sarcina acestuia nu întrunește niciuna din cerințele textului incriminator, în sensul că nu se poate identifica nici măcar o intenție indirectă din partea inculpatului privind împiedicarea înfăptuirii actului de justiție, întrucât referatul de luare a măsurii arestării preventive nu ar avea caracter probator și nu ar contribui la aflarea adevărului într-o cauză penală, aceasta valență aparținând exclusiv mijloacelor de probă, conf. art. 97 din Codul de procedură penală.

Analizând actele și lucrările dosarului prin raportare la motivele contestației, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept, Înalta Curte - completul de doi judecători de cameră preliminară reține următoarele:

Prin raportare la excepțiile formulate analiza ce urmează a fi efectuată vizează **numai legalitatea ordonanței de punere a acțiunii penale** din data de 25 iulie 2023 emise în dosarul nr.al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București **precum și regularitatea rechizitoriului** emis la data de 16 octombrie 2023 în dosarul nr. de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București.

I. Cu privire la nelegalitatea punerii în mișcare a acțiunii penale și la neregularitatea rechizitoriului privită ca nelegalitate

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară notează că prin punerea în mișcare a acțiunii penale procurorul formulează o acuzație penală – în sensul autonom consacrat de prevederile art. 6 C.E.D.O. – împotriva suspectului și decide astfel configurarea cadrului procesual adecvat în vederea tragerii acestuia la răspundere penală, dând naștere raportului procesual penal.

Punerea în mișcare a acțiunii penale reprezintă o instituție de drept procesual penal al cărui regim juridic este guvernat în mod dual, *atât de principii de drept* – principiul legalității, prevăzut de art. 2 din Codul de procedură penală, respectiv principiul oficialității (obligativitatea punerii în mișcare și exercitării acțiunii penale) stipulat de art. 7 din Codul de procedură penală – *cât și de reguli imperative*.

Acestea din urmă sunt consacrate la nivelul dispozițiilor art. 15 și art. 309 alin. (1) din Codul de procedură penală, statuând **două condiții**, ce trebuie întrunite cumulativ pentru punerea în mișcare, în mod legal, a acțiunii penale, respectiv **o condiție pozitivă (substanțială)** – să existe probe din care rezultă presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârșit infracțiunea pentru care *a priori* s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale, precum și **o condiție negativă (formală)** – să nu existe vreunul dintre cazurile prevăzute de art. 16 din Codul de procedură

penală, care împiedică punerea în mișcare și exercițiul acțiunii penale.

Așa fiind, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară apreciază că nerespectarea oricăreia dintre cele două condiții prevăzute imperativ de regulile de drept procesual penal sus iterate este aptă să atragă incidența sancțiunii nulității relative a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, dacă se constată că o atare nelegalitate produce o vătămare a drepturilor fundamentale ale acuzatului, care nu poate fi acoperită altfel decât prin desființarea actului procesual de inculpare.

Pentru claritate, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară subliniază că ***examenul de legalitate substanțială ce vizează actul procesual de inculpare, din perspectiva condiției pozitive impuse de prevederile art. 15 și art. 309 alin. (1) din Codul de procedură penală, este unul immanent funcției judiciare de cameră preliminară***, înscriindu-se, cu prisosință, în sfera competenței funcționale a jurisdicției camerale, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, astfel încât nu trebuie confundat cu analiza temeiniciei/fondului acuzației penale de care se deosebește în mod esențial.

Distincția vizează atât specia faptelor circumscrise obiectului concret al probațiunii – mai exact enunțul propoziției probatorii testate –, cât și standardul probatoriu aplicabil de jurisdicția penală.

Astfel, spre deosebire de jurisdicția de judecată, care aplică standardul probatoriu dincolo de orice îndoială rezonabilă în raport de propoziția probatorie principală [art. 98 lit. a) din Codul de procedură penală], frazată sub forma unei certitudini asupra ipotezei acuzatoriale, jurisdicția de cameră preliminară verifică existența unei alte propoziții probatorii (incidentale) „***de care depinde aplicarea legii***” [art. 98 lit. c) din Codul de procedură penală] – în sensul că din aceasta decurg consecințe juridice sub aspectul condițiilor ce configurează regimul actelor procesuale și procedurile a căror legalitate o controlează –, frazată sub forma *probabilității existenței*, tipicității (obiective și subiective), caracterului nejustificat și imputabilității faptei reproșate inculpatului, aplicând standardul probatoriu al vinovăției probabile, exprimat de lege prin sintagme precum „suspiciunea” sau „presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune”.

De aceea, ***condiția pozitivă de legalitate (substanțială) a actului de inculpare trebuie înțeleasă în primul rând ca o veritabilă „condiție a probei”***, deoarece constituind o garanție de justițiabilitate a suitei drepturilor fundamentale ale persoanei acuzate, în sensul că inculparea acesteia – cu toate consecințele inerente de ordin procesual și extraprocesual – nu este rezultatul arbitrariului, fiind una rezonabilă, adică motivată de probe, a căror apreciere s-a realizat de jurisdicția competentă la standardul probatoriu impus de lege, justificând astfel probabilitatea vinovăției afirmate de Ministerul Public, astfel încât procesul penal își poate urma cursul firesc impus de lege. Altminteri, ignorarea cerinței probei în examinarea legalității actului de inculpare ar sfida principiul preeminenței dreptului și valorile supreme înscrise în art. 1 alin. (3) din Constituția României permițând ca sub mantia formalismului juridic să fie disimulat excesul de putere al Ministerului Public, prin deturnarea procesului penal de la scopul său normativ.

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară consideră că ***punerea în mișcare a acțiunii penale este cel mai important act procesual pe care procurorul îl emite în cursul urmăririi penale***, deoarece, pe de o parte, determină momentul la care parchetul, în exercitarea funcției de urmărire penală, consideră că o anumită persoană trebuie trasă la răspunderea penală, iar, pe de altă parte, stabilește ireversibil cadrul procesual în care poate fi sesizată instanța.

În condițiile în care, în actuala codificare procesual penală, procurorul nu poate dispune trimiterea în judecată pentru fapte pentru care nu a pus în mișcare acțiunea penală, actul de sesizare a instanței trebuie să se limiteze la faptele descrise în actul de inculpare.

Așadar, prin raportare la ***condiția pozitivă*** stipulată de art. 15 și art. 309 alin. (1) din Codul de procedură penală Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară opinează că pentru a statua în sensul ***legalității punerii în mișcare*** a acțiunii penale este necesar să fie întrunite cumulativ următoarele ***cerințe***:

1. ***Probele*** strânse și administrate în cauză de organele de urmărire penală ***să fie apte***

să releve pentru orice observator obiectiv și imparțial, care le evaluează, o presupunere rezonabilă (motivată) că o persoană a comis o infracțiune – vinovăția probabilă în sens procesual penal – și că poate fi trasă la răspundere penală pentru aceasta. Această cerință de legalitate substanțială impusă de lege actului de inculpare relevă așadar existența unui veritabil standard probatoriu reglementat de dispozițiile legale menționate anterior, distinct de standardul probatoriu „dincolo de orice îndoială rezonabilă”, inferior ca nivel de exigență față de acesta din urmă, aplicabil de jurisdicția de cameră preliminară investită să efectueze motivat controlul de legalitate al actului procesual de inculpare, pentru a evita astfel arbitrariul în adoptarea unei decizii capitale, prin care se declanșează mecanismul procesual de tragere la răspundere penală și se creează unul dintre cele mai importante raporturi juridice în cadrul procesului penal;

2. *Acuzația să fie formulată în mod clar*, în sensul descrierii conținutului concret al prezumtivei infracțiuni cu suficiente elemente care să permită delimitarea conduitei penalmente relevante într-un sens generator de efecte juridice, respectiv să facă posibilă, în mod rațional, evaluarea, în viitor, a concordanței acestei conduite cu norma penală de incriminare (viitorul examen de tipicitate). Această cerință presupune atât stabilirea prin ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale a locului și datei comiterii faptelor care fac obiectul acuzației, cât și prezentarea acestora cu suficientă precizie încât să rezulte posibila concordanță cu norma de incriminare. Astfel exigența în discuție are în vedere faptul că prin punerea în mișcare a acțiunii penale persoana acuzată devine inculpat susceptibil de a fi adus în fața instanței penale în scopul aplicării tratamentului sancționator ca urmare a comiterii unei infracțiuni.

Deopotrivă, trebuie avut în vedere că prin rechizitoriu nu poate fi pusă în mișcare acțiunea penală, astfel că rechizitoriul este actul prin care acțiunea penală pusă în mișcare în cursul fazei de urmărire penală este înaintată instanței de judecată, după parcurgerea filtrului de legalitate din faza de cameră preliminară. Ar fi o veritabilă anomalie să reținem exigența de claritate a descrierii conținutului concret al infracțiunii doar pentru a statua asupra regularității rechizitoriului, dacă nu am impune același standard în privința (legalității) actului care generează cadrul procesual în care va avea loc judecata (actul de inculpare).

Astfel, în cazul punerii în mișcare a acțiunii penale exigența de claritate referitoare la faptele descrise în ordonanța de inculpare constituie o cerință de legalitate a actului procesual care are ca scop asigurarea posibilității inculpatului de a efectua o apărare concretă și efectivă prin raportare la faptele pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, precum și de modalitatea în care se susține că au fost comise.

I. 1. Cu privire la prima cerință de legalitate ce trebuie analizată în legătură cu condiția pozitivă necesară a fi îndeplinită pentru punerea în mișcare a acțiunii penale Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară notează că *prezenta cauză prezintă o particularitate aparte* în sensul că, pe de o parte, există o hotărâre judecătorească definitivă prin care s-a constatat că nu există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă cu privire la comiterea infracțiunii de care a fost acuzat inculpatul, iar, pe de altă parte, că parchetul nu a făcut niciun demers probatoriu raportat la această constatare din care să rezulte că a ținut cont de dezlegarea jurisdicției abilitate să asigure protecția drepturilor fundamentale în faza de urmărire penală ignorând caracterul său obligatoriu.

Astfel, prin încheierea definitivă F/DL din data de 02 august 2023 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, secția a II-a penală în dosarul nr....., făcând propria analiză a probelor administrate în cauză, a apreciat că *probatoriul administrat în cauză până în prezent nu susține acuzațiile aduse inculpatului VI și, cu atât mai puțin, luarea unei măsuri preventive împotriva acestuia.*

Această analiză realizată de judecătorul de drepturi și libertăți a vizat evaluarea condiției probei necesare pentru a reține existența unei baze factuale pentru luarea controlului judiciar (*să existe probe directe sau indirecte din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune*). Noțiunea de suspiciune rezonabilă este astfel, analizată de judecătorul de drepturi și libertăți prin raportare la sensul oferit de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitor la existența unor date, informații care să convingă un observator obiectiv și

imparțial că este posibil ca o persoană să fi săvârșit o infracțiune.

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară constată că **în considerentele încheierii definitive** F/DL din data de 02 august 2023 judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a reținut, în esență, următoarele:

a. Din probele administrate **există dubii** cu privire la existența intenției, chiar și indirectă, cu care ar fi acționat inculpatul, probele fiind insuficiente sub acest aspect;

b. **Există dubii cu privire la introducerea în servietă, în mod repetat**, de către inculpat, a primului volum al dosarului penal (referatul cu propunere). „Deși parchetul invocă în acest sens declarația martorei OMV (grefier de ședință), care s-ar corobora cu declarația martorei MMA (avocat din oficiu), se constată că declarațiile celor două martore nu sunt suficiente și prezintă totodată aspecte neconcordante, astfel că pentru a considera că există probe cu privire la repetabilitatea gestului de introducere în servietă, ar trebui să existe și alte probe în acest sens, pe care însă judecătorul de drepturi și libertăți nu le identifică. Cu atât mai mult sunt necesare elemente probatorii suplimentare cu cât toate persoanele audiate în cauză erau angrenate într-o anumită activitate pe timpul derulării ședinței de judecată, aveau anumite atribuții care le solicitau atenția, erau concentrate și preocupate preponderent de ceea ce se întâmpla în respectiva cauză penală, în calitatea deținută (de judecător, grefier de ședință, procuror de ședință, avocat, jandarm, polițist în escortă, inculpat) și mai puțin de celelate aspecte/incidente desfășurate în sală, astfel că depozițiile pot prezenta aspecte denaturate, deși martorii se pot menține în limitele bunei credințe. (...) aceste două declarații nu sunt suficiente pentru a conchide asupra existenței probelor cu privire la săvârșirea *infracțiunii*, în condițiile în care alți martori prezenți în sală au făcut, cel mult referire doar la o singură acțiune de introducere/scoatere a volumului respectiv în/din servietă și, în plus, există și o declarație a unui martor, avocatul SE, care a stat tot în prima bancă, alături de inculpat, putând astfel să vadă cele întâmplate, și care oferă o altă versiune a stării de fapt.”

c. **Se relevă un dubiu suplimentar cu privire la intenție** și o altă posibilă variantă de lucru, pe care parchetul nu a înlăturat-o încă, în contextul în care este posibil ca inculpatul să fi crezut că introduce în servietă o copie a referatului parchetului, care nu face parte din dosarul penal. Deși parchetul a încercat să prezinte lucrurile în sensul că nu există o astfel de practică, din declarațiile martorilor rezultă că în cazul propunerilor formulate de parchet în dosare cu mai mulți inculpați, există și situații în care, sunt puse la dispoziția avocaților mai multe copii ale referatului, pe care aceștia și le însușesc apoi. În acest sens sunt declarațiile martorilor BN, POS, MMA, SE. Totodată, din declarațiile martorilor ME și SE reiese că din discuțiile purtate la termen a rezultat că în cauza respectivă a mai existat cel puțin un exemplar al referatului cu propunere de arestare, care se afla pe masa judecătorului sau grefierului. Pe lângă aceste dubii privind săvârșirea de către inculpat a infracțiunii cu forma de vinovăție prevăzute de lege, în situația în care descrierea faptei în concret corespunde de fapt formei asimilate de la alin. (2) al art. 275 Cod penal, **se poate pune problema inclusiv dacă a existat acțiunea de împiedicare** ca un înscris să ajungă la destinatar, în contextul în care înscrisul ajunsese deja la acesta, referatul cu propunere de arestare, parte componentă din dosar fiind pus la dispoziția avocaților, inclusiv a inculpatului de către grefierul aflat în compunerea completului de judecată sesizat cu soluționarea referatului și în contextul în care judecătorul studiasse deja propunerea parchetului, nefiind exclus ca acesta să aibă acces la un alt exemplar al referatului în forma hârtie (astfel cum menționează unii martori) și evident putându-l avea la dispoziție în format electronic.

d. În acest context faptic și probator, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul curții de apel reține **existența unor dubii semnificative cu privire la săvârșirea infracțiunii de către inculpat, nefiind îndeplinită condiția existenței suspiciunii rezonabile rezultată din probe** cu privire la acest aspect.

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară opinează că, deși încheierea F/DL din data de 02 august 2023 a fost pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, secția a II-a penală în exercitarea unei funcții procesuale care nu evocă fondul, nu poate fi omis faptul că dezlegarea dată în legătură cu chestiunea de legalitate a măsurii preventive este încorporată într-o **hotărâre judecătorească definitivă, care se bucură sui generis**

de efectul obligativității. Astfel, chiar dacă o astfel de dezlegare nu poate fi opusă cu autoritate de lucru judecat unei alte jurisdicții penale (de cameră preliminară și a fortiori cu atât mai puțin celei de judecată), ea este obligatorie pentru procuror.

Or, indiferent de sintagma normativă utilizată, condiția probei din care rezultă presupunerea/suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea unei infracțiuni constituie o cerință de legalitate atât pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, cât și pentru luarea măsurii preventive a controlului judiciar, desemnând aceeași specie de propoziție probatorie „de care depinde aplicarea legii”, cu același enunț referențial (vinovăția probabilă).

Prin urmare, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară consideră că încheierea judecătorului de drepturi și libertăți și considerentele ce explică soluția acestei jurisdicții penale erau obligatorii pentru procuror cu privire la evaluarea condiției probei din care rezultă presupunerea/suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea unei infracțiuni.

Astfel, chiar fără să antameze fondul acuzației penale și fără să dispună o soluție cu privire la temeinicia acesteia, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară opinează că încheierea F/DL din data de 02 august 2023 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, secția a II-a penală **atestă, prin coerența considerentelor sale, lipsa unei aparențe rezonabile de fundament probatoriu necesar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale și, pe cale de consecință, nelegalitatea actului procesual emis de procuror.**

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară apreciază că o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată de un judecător care exercită o funcție procesuală menită să protejeze drepturile și libertățile fundamentale în faza de urmărire penală nu poate fi lipsită de eficiență juridică, astfel încât aceasta își manifestă în mod plener efectul obligativității sale în prima fază a procesului penal.

Din analiza dosarului de urmărire penală Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară reține următoarea dinamică a desfășurării procedurilor judiciare:

d.i. prin ordonanța din data de **07 iunie 2023** în cauză s-a început urmărirea penală *in rem* privitor la săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prev. de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal;

d.ii. **în etapa in rem a urmăririi penale au fost administrate declarațiile următorilor martori:** DGE din data de 19 iunie 2023; DBA din data de 26 iunie 2023; OMV din data de 27 iunie 2023; IA din data de 28 iunie 2023; BMA din data de 04 iulie 2023; POS din data de 05 iulie 2023; MMA din data de 06 iulie 2023; CDE din data de 7 iulie 2023; SE din data de 07 iulie 2023 fila; BN din data de 12 iulie 2023; RI din data de 12 iulie 2023;

d.iii. prin ordonanța din data de **14 iulie 2023** în cauză s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul VI pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prev. de art. 275 alin. (1) și (2) Cod penal. Suspectul a fost audiat la data de 20 iulie 2023 (filele 12- 15 din dosarul de urmărire penală);

d.iv. **după dispunerea continuării efectuării urmăririi penale față de suspect și până la data punerii în mișcare a acțiunii penale au fost administrate declarațiile martorilor:** RI din data de 21 iulie 2023; CCV din data de 21 iulie 2023; OCA din data de 21 iulie 2023; NGV din data de 21 iulie 2023; GN din data de 21 iulie 2023; BEC din data de 21 iulie 2023; BBG din data de 21.07.2023; ONL din data de 25 iulie 2023;

d.v. **prin ordonanța din data de 25 iulie 2023 în cauză s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale** față de inculpatul VI pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prev. de art. 275 alin. (1) și (2) Cod penal. Inculpatul a fost audiat în data de datele de **27 și 28 iulie 2023;**

d.vi. prin ordonanța din data de 28 iulie 2023, a fost luată măsura controlului judiciar pentru o durată de 60 zile, începând cu data de 28.07.2023 și până la 25.09.2023, inclusiv;

d.vii. prin încheierea definitivă F/DL din data de **02 august 2023** pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, secția a II-a penal în dosarul nrîn urma evaluării probelor administrate în cursul urmăririi penale până la acel moment procesual **s-a dispus revocarea măsurii controlului judiciar.**

În urma pronunțării acestei hotărâri judecătorești, prin care jurisdicția de drepturi și libertăți a constatat nelegalitatea măsurii preventive dispuse în absența unei *aparențe rezonabile (motivate) de fundament probatoriu care să substanțieze vinovăția probabilă a inculpatului* – presupunerea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunea – , Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară consideră că ***a fost invalidată implicit pe cale jurisdicțională, condiția probei necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, de natură de a releva nelegalitatea punerii în mișcare acțiunii penale prin care procurorul a declanșat mecanismul tragerii răspunderii penale a inculpatului.***

În contextul obligativității încheierii definitive F/DL din data de **02 august 2023** pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, secția a II-a penal în dosarul nr.....era în sarcina procurorului ca, din oficiu, să procedeze la suplimentarea probatoriului pentru a înlătura în urma unei noi evaluări dubiile constatate de judecătorul de drepturi și libertăți în legătură atât cu latura subiectivă a acuzației, cât și tipicitatea obiectivă a faptei, dubii care afectau legalitatea punerii în mișcare a acțiunii penale prin neîmplinirea unei condiții obligatorii prevăzute de lege.

Reperetele judiciare obligatorii impuneau procurorului să procedeze cel puțin la readministrarea probelor evaluate de judecătorul de drepturi și libertăți și din care reieșea existența dubiului, obiectul concret al probei fiind limitat la constatările factuale ale judecătorului de drepturi și libertăți. Deopotrivă, procurorul putea administra orice ale probe relevante din care să rezulte că este satisfăcută condiția probei pentru punerea în mișcare a acțiunii penale. Numai procedând în acest fel procurorul putea evita reținerea vătămării procesuale decurgând din nelegalitatea punerii în mișcare a acțiunii penale și, pe cale de consecință, a incidenței nulității relative a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale.

Or, în cauză începând cu data de **02 august 2023** procurorul a procedat doar la audierea martorului PAI în data de **09 august 2023**, precum și a inculpatului VI în data de **5 octombrie 2023**, iar la data de **16 octombrie 2023** a emis **rechizitoriul**.

Față de argumentele ce preced, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară statuează că **este nelegală inculparea contestatorului VI**, în condițiile în care aceste demersuri ale procurorului nu sunt de natură de a înlătura nici nelegalitatea generată de nerespectarea condiției probei și nici vătămarea drepturilor inculpatului la o procedură echitabilă;

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară opinează că procurorul nu putea ignora considerentele soluției judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul unei hotărâri judecătorești definitive și obligatorii, astfel cum, de asemenea, nu putea, în mod legal și rațional, ca, pe baza aceluiași material probatoriu, să ajungă la o concluzie contrară celei definitiv reținute, la nivelul respectivului stadiu procesual al fazei de urmărire penală, de către judecătorul de drepturi și libertăți în evaluarea **condiției probei, orice altă concluzie lipsind de eficiență juridică hotărârea judecătorească a respectivei jurisdicții penale.**

În consecință, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară constată încălcarea dispozițiilor art. 15 și art. 309 din Codul de procedură penală în ceea ce privește condiția probei necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, care are drept consecință reținerea nelegalității punerii în mișcare a acțiunii penale prin ordonanța emisă la data de 25.07.2023 în dosarul nr.al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

Neîndeplinirea acestei condiții pozitive coroborată cu ignorarea totală de către procuror a considerentelor obligatorii pentru acesta ale încheierii judecătorului de drepturi și libertăți conduce la reținerea unei vătămări substanțiale și semnificative a drepturilor fundamentale ale inculpatului VI **prin formularea unei acuzații arbitrare în lipsa unei aparențe rezonabile de fundament probatoriu necesar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.**

Față de gravitatea acestei nelegalități și urmările sale – procesuale și extraprocusuale – Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară consideră că vătămarea procesuală nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul VI emise la data de 25.07.2023 în dosarul nr.....al Parchetului de pe lângă

Curtea de Apel București cu privire la acuzația de săvârșire a infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal.

1.2. Cu privire la cea de-a doua cerință de legalitate ce trebuie analizată în legătură cu condiția pozitivă necesară a fi îndeplinită pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară apreciază că, pentru a fi evidențiate elementele de neclaritate ale actului de inculpare care conduc la o restrângere a dreptului la apărare a inculpatului trebuie menționate câteva chestiuni relevante în legătură cu infracțiunea de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri:

a. prin dispozițiile art. 275 din Codul penal legiuitorul a urmărit să asigure bună desfășurare a actului de justiție prin asigurarea accesului **la orice probe materiale sau înscrisuri** care ar putea contribui la conturarea adevărului și pronunțarea unei soluții cu privire la fondul cauzei și, implicit, la temeinicia acțiunii penale;

b. acțiunile alternative incriminate au ca scop împiedicarea aflării adevărului într-o procedură judiciară. Forma de bază a infracțiunii prevăzută de art. 275 alin. (1) Cod penal sancționează cinci modalități alternative comisive ale elementului material, respectiv *sustragerea, distrugerea, reținerea, ascunderea ori alterarea* de mijloace materiale de probă sau de înscrisuri, în scopul de a împiedica aflarea adevărului într-o procedură judiciară. Forma asimilată a infracțiunii prevăzută de art. 275 alin. (2) din Codul penal sancționează o singură modalitate de comiterea a faptei: *împiedicarea*, în orice alt mod, ca un înscris necesar soluționării unei cauze, emis de către un organ judiciar sau adresat acestuia, să ajungă la destinatar

c. infracțiunea prevăzută de art. 275 alin. (1) din Cod penal **nu poate fi reținută** în structura unei unități naturale colective compuse din acte materiale de executare circumscrise formei asimilate incriminate de art. 275 alin. (2) din Codul penal, **prin raportare la același înscris înregistrat la un organ judiciar**, deoarece, în cazul formei asimilate este necesar ca înscrisul să fie necesar soluționării unei cauze, fiind emis de un organ judiciar sau adresat acestuia și să nu fi ajuns la destinatar (organul judiciar ori o persoană implicată în proces).

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară notează că prin ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul VI emisă la data de 25.07.2023 în dosarul nr.....al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București s-a arătat că inculpatul **a împiedicat în mod repetat**, prin introducerea în servieta personală, **ca volumul nr. I** conținând referatul nr.emis de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism la aceeași dată cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive față de șase inculpați, necesar soluționării cauzei nr. 16439/3/2023 a Tribunalului București - Secția I Penală - judecătorul de drepturi și libertăți căreia îi era adresat și pentru care constituia act de sesizare, **să ajungă la destinatari - judecătorii** care urmau să se pronunțe asupra propunerii, atât pe fond cât și în calea de atac a contestației, întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal.

În aceste condiții, Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară apreciază că **nici cea de - a doua cerință de legalitate a condiției pozitive nu este îndeplinită** având în vedere că:

d.vii.1. reținerea comiterii infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri cu privire la același act atrăgea obligația procurorului de a identifica dacă în cauză urmează a fi reținută forma de bază a infracțiunii sau cea asimilată;

d.vii.2. în condițiile reținerii infracțiunii de sustragerea sau distrugerea de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal procurorul nu a identificat cel de-al doilea înscris vizat de acuzație, fapta neputând fi comisă atât în forma de bază, cât și în forma asimilată cu privire la același înscris înregistrat la organele judiciare;

d.vii.3. procurorul nu a identificat care dintre modalitățile alternative ale formei de bază a infracțiunii urmează a fi reținută în cauză;

d.vii.4. prin reținerea comiterii faptei în mod repetat procurorul nu a determinat dacă există o ipoteză de unitate naturală colectivă, respectiv o altă specie de unitate naturală sau legală de

infracțiune, ori, dimpotrivă, un concurs de infracțiuni.

Prin urmare, încălcarea exigenței de claritate a descrierii faptei care face obiectul inculpării în ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale a condus la vătămarea semnificativă și substanțială a dreptului la apărare a inculpatului VI.

Față de gravitatea acestei nelegalități Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară consideră că vătămarea procesuală nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul VI emise la data de 25.07.2023 în dosarul nr.al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București cu privire la acuzația de săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal.

În aceste condiții, în baza art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 15 și art. 309 din Codul de procedură penală Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară va constata nulitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul VI emise la data de 25.07.2023 în dosarul nr.al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București cu privire la acuzația de săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal și va dispune anularea acesteia.

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară opinează că nelegalitatea punerii în mișcare a acțiunii penale constituie o cauză de nelegalitate a sesizării instanței și, implicit, de neregularitate a actului de sesizare sub forma nelegalității în condițiile în care potrivit Codului de procedură penală rechizitoriul constituie numai actul de sesizare a instanței nemaîndeplinind și funcția de act de inculpare.

Așadar, nelegalitatea punerii în mișcare a acțiunii penale afectează în mod direct legalitatea sesizării instanței și regularitatea actului de sesizare. Prin urmare, în această ipoteză nelegalitatea celui mai important act de urmărire penală (ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale) se răsfrânge în mod direct asupra regularității actului de sesizare a instanței (privită din perspectiva legalității), rechizitoriul devenind implicit nelegal deoarece nu privește o persoană care a dobândit anterior în mod legal calitatea de inculpat cu privire la acuzațiile formulate de procuror.

II. Cu privire la aptitudinea rechizitoriului de a investi instanța de judecată

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară consideră că în evaluarea ***cerințelor de fond ale actului de sesizare*** judecătorul de cameră preliminară verifică claritatea acuzației ceea ce presupune atât stabilirea locului și datei comiterii faptelor care fac obiectul acuzației, cât și prezentarea acestora cu suficientă precizie încât să rezulte concordanța cu norma de incriminare.

Realizarea acestei evaluări urmărește o *dublă finalitate*, subsumată exigențelor de echitabilitate a procedurii.

Mai întâi, este necesar să se asigure respectarea standardului prevăzut de art. 6 parag. 3 lit.

a) din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (în continuare Convenția europeană) care recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa. Așa cum s-a arătat în literatura de specialitate (R. De Gouttes, Article 5 parag. 2, în L.-E. Pettiti, E. Decaux, P.-H. Imbert, La Convention Européenne des Droits de L'Homme. Commentaire article par article, Paris, Editions Economica, 2000, p. 209-210) garanția prevăzută de art. 6 parag. 3 lit. a) are ca scop asigurarea posibilității persoanei împotriva căreia se formulează o acuzație în materie penală de a-și pregăti o apărare efectivă și eficientă. Pentru acest motiv, în multe hotărâri Curtea Europeană a Drepturilor Omului analizează coroborat dispozițiile art. 6 parag. 3 lit. a) cu cele ale art. 6 parag. 3 lit. b) sau d) din Convenția europeană (CEDO, hotărârea din 23 martie 1999, în cauza Pélissier și Sassi contra Franței, paragrafele 52-54). Articolul 6 parag. 3 lit. a) din Convenția europeană recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat, în mod detaliat, nu numai cu privire la cauza acuzării, adică faptele materiale de care este acuzat și pe care este fondată acuzația, dar și cu privire la natura acuzării, adică încadrarea juridică a faptelor (CEDO, hotărârea din 1 martie 2001, în cauza Dallos contra Ungariei, parag. 47), deoarece în materie penală, o informație precisă și completă asupra

acuzărilor formulate împotriva unei persoane, precum și asupra încadrării juridice ce ar putea fi reținută, este o condiție esențială a caracterului echitabil al procedurii (*CEDO, hotărârea din 19 decembrie 2006, în cauza Mattei contra Franței, paragraful 35*).

În al doilea rând, respectarea dreptului la un proces echitabil al inculpatului implică și stabilirea în mod previzibil a obiectului judecății care, potrivit art. 371 Cod procedură penală se limitează la faptele și la persoanele arătate în actul de acuzare, fiind astfel necesar ca actul de sesizare să cuprindă descrierea fiecărei fapte care formulează obiectul acuzației penale, cu indicarea pentru fiecare dintre acestea și a inculpaților care se consideră că au participat la comiterea ei. Respectarea exigențelor art. 371 din Codul de procedură penală presupune ca fapta pretins comisă de inculpat să fie descrisă în actul de sesizare cu relevarea conținutului constitutiv în scopul asigurării posibilității inculpatului de a-și pregăti o apărare concretă și efectivă.

Deopotrivă, stabilirea limitelor judecății prezintă importanță și pentru aducerea la cunoștință a acuzațiilor de către instanță în temeiul art. 374 alin. (2) din Codul de procedură penală pentru ca inculpatul să își manifeste în deplină cunoștință de cauză opțiunea pentru judecata potrivit procedurii de drept comun sau potrivit procedurii abreviate a recunoașterii învinuirii.

Tot astfel, respectarea cerințelor art. 371 din Codul de procedură penală permite determinarea obiectului probei și stabilirea tezei probante a mijloacelor de probă propuse în apărare sau în acuzare în vederea evaluării legalității, pertinentei, concludenței, utilității și posibilității materiale de administrare a probelor în faza de judecată.

Așadar, acuzațiile parchetului trebuie să fie formulate într-o manieră suficient de clară, încât să dea posibilitatea persoanei inculpate să înțeleagă, chiar beneficiind de sprijinul unor specialiști ai dreptului (avocați, consilieri juridici), ce anume i se reproșează de către autorități și care este semnificația penală a conduitei sale (încadrare juridică și, implicit, tratament sancționator).

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară, efectuând propria evaluare, apreciază că **rechizitoriului** emis la data de 16 octombrie 2023 în dosarul nr. al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București nu este apt să investească instanța în condițiile în care:

i. ca urmare a reținerii comiterii infracțiunii de sustragerea sau distrugerea de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal cu privire la același act înregistrat la instanța din care făcea parte judecătorul de drepturi și libertăți procurorul nu a identificat cel de-al doilea înscris vizat de acuzație, fapta neputând fi comisă atât în forma de bază, cât și în forma asimilată cu privire la același înscris înregistrat la organele judiciare;

ii. procurorul nu a identificat care dintre modalitățile alternative ale formei de bază a infracțiunii prevăzute de art. 275 alin. (1) din Codul penal urmează a fi reținută în cauză;

iii. în privința formei de bază a infracțiunii prevăzute de art. 275 alin. (1) din Codul penal procurorul nu a precizat în ce condiții referatul prin care s-a formulat o propunere de arestare preventivă are natura juridică a unui mijloc de probă și care era obiectul probei. Această problematică nu are natura unei chestiuni de fond, ci ține de configurare a acuzației în fapt și în drept;

iv. în privința formei asimilate a infracțiunii prevăzute de art. 275 alin. (2) din Codul penal procurorul a creat un echivoc în descrierea faptei care face obiectul acuzației – împiedicarea înscris necesar soluționării unei cauze să ajungă la destinatar în condițiile în care afirmă că referatul cu propunere de arestare fusese înregistrat pe rolul instanței. Tot astfel, în ceea ce privește ajungerea referatului la instanța superioară acesta este doar o ipoteză care vine în contradicție cu situația de fapt descrisă. Prin urmare în lipsa descrierii împiedicării procurorul a lăsat în sarcina judecătorului configurarea acuzației, mai ales în condițiile în care referirile la instanța superioară pot fi considerate ca având în vedere o tentativă la comiterea infracțiunii care nu este incriminată;

v. prin reținerea comiterii faptei în mod repetat procurorul nu a determinat dacă există o ipoteză de unitate naturală colectivă, un concurs de infracțiuni sau o infracțiune continuată.

Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară apreciază că, față de carențele menționate mai sus o atare modalitate de întocmire a actului de sesizare nu este aptă de a investi instanța și de a garanta echitabilitatea procedurii și dreptul la apărare al inculpatului. Pe

cale de consecință va **constata neregularitatea rechizitoriului** emis la data de 16 octombrie 2023 în dosarul nr.al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucuresti prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului VI pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prev. de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal, **în ceea ce privește elementele de fond intrinseci ale actului de investire al instanței.**

Pentru aceste considerente, în baza art.347 alin. (3) Cod procedură penală raportat la art. 345 alin. (2) Cod procedură penală Înalta Curte - Completul de doi judecători de cameră preliminară va admite contestația formulată de inculpatul VI împotriva încheierii F/CP din data de 07 decembrie 2023 pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București – Secția I penală, în dosarul nr.

Va desființa încheierea atacată și, rejudecând:

În baza art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 15 și art. 309 din Codul de procedură penală va constata nulitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul VI emise la data de 25.07.2023 în dosarul nr. al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București cu privire la acuzația de săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal și va dispune anularea acesteia.

În baza art.347 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat la art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală va constata neregularitatea rechizitoriului emis la data de 16 octombrie 2023 în dosarul nr. al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucuresti prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului VI pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prev. de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal.

În baza art.347 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat la art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală va dispune comunicarea prezentei încheieri Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București- Secția de urmărire penală pentru ca, în termen de 5 zile de la comunicare, procurorul să comunice dacă menține dispoziția de trimitere în judecată a inculpatului ori solicită restituirea cauzei.

Va fixa în cauză termen la data de **17 aprilie 2024**, pentru când se va cita partea și se va încunoaștința apărătorul ales al acestuia.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art.347 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat la art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală **admite contestația formulată de inculpatul VI** împotriva încheierii F/CP din data de 07 decembrie 2023 pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București – Secția I penală, în dosarul nr.

Desființează încheierea atacată și, rejudecând:

În baza art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 15 și 309 din Codul de procedură penală **constată nulitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul VI** emise la data de 25.07.2023 în dosarul nr. al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București cu privire la acuzația de săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzute de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal și **dispune anularea acesteia.**

În baza art.347 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat la art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală **constată neregularitatea rechizitoriului** emis la data de 16 octombrie 2023 în dosarul nr. al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucuresti prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului VI pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prev. de art. 275 alin. (1) și (2) din Codul penal.

În baza art.347 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat la art. 345 alin. (3) din Codul

de procedură penală dispune comunicarea prezentei încheieri Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București- Secția de urmărire penală pentru ca, în termen de 5 zile de la comunicare, procurorul să comunice dacă menține dispoziția de trimitere în judecată a inculpatului ori solicită restituirea cauzei.

Fixează în cauză termen la data de **17 aprilie 2024**, pentru când se va cita partea și se va încunoștința apărătorul ales al acestuia.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în cameră de consiliu, astăzi, 03 aprilie 2024.

PREȘEDINTE

Judecător de cameră preliminară

Mihail Udroi

JUDECĂTOR

Judecător de cameră preliminară

Ana Hermina Iancu

Red- Tehno M.Udroiu-2ex

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO